

Sygn. akt I PK 128/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko [...] Ośrodkowi [...] w K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 20 listopada 2015 r., sygn. akt VII Pa [...]

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 20 listopada 2015 r. w sprawie z powództwa M. S. przeciwko [...] Ośrodkowi [...] w K. o zapłatę, na skutek apelacji strony pozwanej zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 stycznia 2015 r. (którym zasądzone od pozwanego na rzecz powódki 31.758 zł z ustawowymi odsetkami od wskazanych w orzeczeniu kwot) w ten sposób, że oddalił powództwo oraz orzekł o zwrocie kosztów postępowania za obie instancje.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną powódki. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: 1/ art. 42 ust. 3 lp. 3 i art. 42 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1379 ze zm.); 2/ art. 42 ust. 2 pkt 1 ustawy - Karta Nauczyciela; 3/ § 64 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z

dnia 7 marca 2005 r. w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach (Dz.U. Nr 52, poz. 467); 4/ § 17 statutu pozwanej oraz § 19 Statutu Szkoły Podstawowej nr 73 Specjalnej przy Specjalnym Ośrodku Szkolno – Wychowawczym dla Dzieci Niewidomych i Słabowidzących w K.. Ponadto skarżąca podniosła zarzut naruszenia przepisów postępowania: art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez uznanie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania; ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano oczywistą zasadność skargi. W ocenie skarżącej, powódka jest, wbrew twierdzeniom Sądu drugiej instancji, nauczycielem szkoły specjalnej – Szkoły Podstawowej nr [...] Specjalnej, o czym stanowi zawarta przez nią umowa o pracę oraz fakt, że przez cały okres zatrudnienia świadczyła pracę w Szkole Podstawowej nr [...]. Zdaniem powódki, Sąd odwoławczy nie tyle ustalił, że powódka jest nauczycielem szkoły niewymienionej w przepisie art. 42 ust. 3 ustawy - Karta Nauczyciela, ile że jest nauczycielem specjalistą, tj. pedagogiem posiadającym kwalifikacje odpowiednie do rodzaju niepełnosprawności dziecka, co uzasadnia ustalenie, że jest ona nauczycielem niewymienionym w art. 42 ust. 3 ustawy - Karta Nauczyciela, a co stanowi o oczywiście niewłaściwej wykładni przepisu art. 42 ust. 7 pkt 3 w związku z art. 42 ust. 3 ustawy - Karta Nauczyciela.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje

postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca

2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarżąca nie spełniła warunków stawianych w orzecznictwie Sądu Najwyższego powołanej przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Chybiona jest teza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W przedmiotowej sprawie istota problemu sprowadza się do zagadnienia, czy pozwana prawidłowo zaliczyła powódkę do nauczycieli, o których mowa w art. 42 ust. 7 pkt 3 ustawy - Karta Nauczyciela, tj. nauczycieli szkół niewymienionych w art. 42 ust. 3 lp. 3 cytowanej ustawy, a więc, czy mogła określić tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć w stosunku do powódki na poziomie wyższym niż 18 godzin. Zauważyć należy, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił spójną argumentację, a dokonana ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia art. 42 ust. 7 pkt 3 i art. 42 ust. 3 ustawy - Karta Nauczyciela mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez powódkę argumenty odnoszą się w istocie tylko do kwestii zastosowania tego przepisu w konkretnych okolicznościach faktycznych sprawy. W przedmiotowej sprawie, analizując status powódki zatrudnionej jako tyfłopedagog, Sąd Okręgowy, po uzupełnieniu i ponownej ocenie materiału dowodowego, ustalił, że powódka na podstawie aktu mianowania zatrudniona została przez [...] Ośrodek [...] w K. jako nauczyciel w tym ośrodku W ośrodku tym utworzony został Zespół Wczesnego Wspomagania Rozwoju Dziecka, funkcjonujący przy Szkole Podstawowej nr [...] Specjalnej. Powódka pracowała zatem jako nauczyciel w specjalnym ośrodku szkolno – wychowawczym, a nie w podstawowej szkole specjalnej. W okolicznościach

sprawy, Sąd miał zatem prawo dokonać oceny, że powódka w okresie objętym sporem nie posiadała statusu nauczyciela szkoły wskazanej w art. 42 ust. 3 lp. 3 ustawy - Karta Nauczyciela, w tym szkoły podstawowej, czy też szkoły specjalnej. W związku z powyższym brak jest podstaw do przyjęcia oczywistej zasadności skargi. Wywody skarżącej stanowią polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Konkludując, wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.